



Samling af Afgørelser

Forenede sager C-29/13 og C-30/13

Global Trans Lodzhistik OOD mod Nachalnik na Mitnitsa Stolichna

(anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad)

»Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeksen — artikel 243 og 245 — forordning (EØF) nr. 2454/93 — artikel 181a — afgørelse, der kan anfægtes ved et søgsmål — formaliteten med hensyn til et søgsmål uden forudgående administrativ klage — princippet om overholdelse af retten til forsvar«

Sammendrag – Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. marts 2014

1. *Toldunion — anvendelse af toldlovgivningen — søgsmålsret — klageprocedure i forhold til toldmyndighedernes afgørelser — anfægtelig retsakt — afgørelse, hvis formål er en berigtigelse af toldværdien for varer, hvilket medfører underretning til klareren om efteropkrævning af moms — omfattet — national lovgivning, der foreskriver to særskilte klageadgange til anfægtelse af toldmyndighedernes afgørelser — lovlig — betingelse — overholdelse af ækvivalens- og effektivitetsprincippet*

[Rådets forordning nr. 443/92, art. 30, stk. 2, litra b), og art. 243 og 245]

2. *Toldunion — anvendelse af toldlovgivningen — søgsmålsret — klageprocedure i forhold til toldmyndighedernes afgørelser — søgsmål for retsinstanserne eventuelt underkastet en forudgående klage til toldmyndighederne — anvendelse af national ret*

(Rådets forordning nr. 2913/92, art. 243; Kommissionens forordning nr. 2454/93, art. 181a, stk. 2)

3. *Toldunion — anvendelse af toldlovgivningen — søgsmålsret — klageprocedure i forhold til toldmyndighedernes afgørelser — afgørelse vedtaget i henhold til artikel 181a, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 — afgørelse, der skal anses for endelig*

(Kommissionens forordning nr. 2454/93, art. 181a, stk. 2)

4. *Toldunion — anvendelse af toldlovgivningen — søgsmålsret — klageprocedure i forhold til toldmyndighedernes afgørelser — afgørelse vedtaget under tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til forsvar — den nationale retsinstans' beføjelser til at træffe afgørelse i et søgsmål, der er anlagt til prøvelse af denne afgørelse, eller om den kan tilbagesende sagen til den kompetente administrative myndighed*

(Rådets forordning nr. 2913/92, art. 245; Kommissionens forordning nr. 2454/93, art. 181a, stk. 2)

1. En afgørelse, hvis formål er en berigtigelse i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved forordning (EF) nr. 82/97, af toldværdien for varer, hvilket medfører underretning til klareren om efteropkrævning af merværdiafgift, udgør en anfægtelig retsakt i henhold til toldkodeksens artikel 243. Henset til de almindelige principper om overholdelse af retten til forsvar og retskraft er toldkodeksens artikel 245 endvidere ikke til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagerne omtvistede, der fastsætter to særskilte klageadgange for at anfægte toldmyndighedernes afgørelser, eftersom denne lovgivning hverken rammer ækvivalensprincippet eller effektivitetsprincippet.

Hvad angår spørgsmålet, om en beslutning udgør en anfægtelig retsakt, følger det af en sammenholdelse af denne kodeks' artikel 243, stk. 1, og artikel 4, nr. 5), at enhver person kan indgive klage mod enhver afgørelse, der træffes af toldmyndighederne om anvendelse af toldforskrifterne, og som berører den pågældende umiddelbart og individuelt. Det fremgår derudover af toldkodeksens artikel 6, stk. 3, at en afgørelse om anvendelse af toldforskrifterne skal angive den i denne kodeks' artikel 243 hjemlede klageadgang, når den har negative følger for den person, den er rettet til.

Hvad angår en national lovgivning, der foreskriver to særskilte klageadgange til anfægtelse af toldmyndighedernes afgørelser, bemærkes det, at bestemmelserne om klageadgangen i henhold til toldkodeksens artikel 245 fastsættes af medlemsstaterne.

I mangel af EU-retlige bestemmelser på området tilkommer det endvidere hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente domstole og fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som EU-rettens direkte virkning medfører for borgerne. Disse regler må dog ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet).

(jf. præmis 27, 30, 32, 33 og 40 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 243 i forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved forordning (EF) nr. 82/97, underkaster ikke en anfægtelse for domstolene af afgørelser vedtaget i henhold til artikel 181a, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, som ændret ved forordning nr. 3254/94, en betingelse om, at de administrative klageadgange, der er åbne i forhold til disse afgørelser, først er udtømt.

Ifølge toldkodeksens artikel 243, stk. 2, kan klagen i første instans indgives til toldmyndigheden, og i anden instans til en uafhængig instans, der kan være en domstol. Det fremgår ikke af denne bestemmelses ordlyd, at en klage til toldmyndigheden er et nødvendigt skridt, inden en sag indbringes for den uafhængige instans. Kodeksens artikel 243 skal fortolkes således, at det skal afgøres i henhold til national ret, om de erhvervsdrivende først skal indgive en klage til toldmyndigheden, eller om de kan indbringe sagen direkte for de uafhængige domstole.

(jf. præmis 42-45 og domskonkl. 2)

3. Artikel 181a, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved forordning nr. 3254/94, skal fortolkes således, at en afgørelse, der vedtages i henhold hertil, skal anses for endelig og kan anfægtes for en uafhængig retsinstans, selv når den er vedtaget under tilsidesættelse af den berørte persons ret til at blive hørt eller fremsætte indsigelser.

Denne artikel foreskriver, at toldmyndighederne, såfremt de fortsat er i tvivl om varernes toldværdi, inden de træffer en endelig afgørelse, skal underrette den berørte person om grundene til denne tvivl og indrømme personen en rimelig mulighed for at svare. En endelig, begrundet afgørelse skal afgives skriftligt til den pågældende person. Mens denne artikel fastsætter en forpligtelse for toldmyndighederne til at underrette den berørte person om grundene til denne tvivl og indrømme

personen en rimelig mulighed for at afgive forklaring, inden de træffer en endelig afgørelse, kan toldmyndighedernes tilsidesættelse af denne forpligtelse imidlertid dog hverken påvirke afgørelsens endelige karakter eller den omstændighed, at en retsakt, der vedtages i henhold til artikel 181a, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, anses for en afgørelse.

Denne retsakt vedtaget af toldmyndighederne skaber nemlig under alle omstændigheder retsvirkninger i forhold til modtageren, for så vidt som den fastsætter en ny toldværdi for varer, og udgør således en afgørelse som omhandlet i artikel 4, nr. 5), i forordning nr. 2913/92. Tilsidesættelsen af den berørte persons ret til at blive hørt behæfter derimod nævnte afgørelse med en ulovlighed, som kan anfægtes direkte for en uafhængig retsinstans.

(jf. præmis 47-50 og domskonkl. 3)

4. I tilfælde af en tilsidesættelse af den berørte persons ret til at blive hørt og fremsætte indsigelser som omhandlet i artikel 181a, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 3254/93, tilkommer det den nationale ret under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag, den behandler, og i betragtning af ækvivalens- og effektivitetsprincipperne at afgøre, om den, når en afgørelse, som er vedtaget under tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til at blive hørt, skal annulleres af denne årsag, er forpligtet til at træffe afgørelse i et søgsmål, der er anlagt til prøvelse af denne afgørelse, eller om den kan tilbagesende sagen til den kompetente administrative myndighed.

Overholdelsen af retten til forsvar udgør nemlig et almindeligt princip i EU-retten, som finder anvendelse, så snart myndighederne over for en person påtænker at træffe en for vedkommende bebyrdende retsakt. I medfør af dette princip, som udtrykkeligt nævnes i denne forordnings artikel 181a, stk. 2, skal adressater for afgørelser, som i væsentlig grad påvirker deres interesser, have mulighed for at gøre deres synspunkter gældende med hensyn til de forhold, myndighederne påtænker at lægge til grund for deres afgørelse.

(jf. præmis 57 og 61 samt domskonkl. 4)